

Wpłynęło
18.11.2019
RN-BM/45/2019

Uniwersytet Medyczny we Wrocławiu
RADA DYSCYPLINY NAUKI MEDYCZNE
przewodniczący
prof. dr hab. Grzegorz Mazur

Białystok, dn.13.11.2019 r.

Prof. dr hab.n.med. Anna Kuryliszyn-Moskal

Kierownik Kliniki Rehabilitacji UMB

ul. M. Skłodowskiej Curie 24 a

15-276 Białystok

Recenzja i opinia

dotycząca osiągnięcia i dorobku naukowego, osiągnięć dydaktyczno-organizacyjnych dr n.med. Magdaleny Marii Szmyrki, w związku z postępowaniem o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych w dyscyplinie medycyna

I. Dane osobowe

Dr nauk medycznych Magdalena Maria Szmyrka urodziła się 28 sierpnia 1971 roku we Wrocławiu i w tym mieście ukończyła studia wyższe na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej im. Piastów Śląskich, uzyskując w 1995 roku dyplom lekarza.

W latach 1996-2000 dr Magdalena Szmyrka prowadziła badania naukowe w ramach Studiów Doktoranckich w Zakładzie Reumatologii Akademii Medycznej we Wrocławiu, uzyskując w 2000 roku stopień naukowy doktora nauk medycznych w zakresie medycyny na podstawie rozprawy doktorskiej pt.: „*Markery apoptozy w reumatoidalnym zapaleniu stawów*”, przeprowadzonej pod kierunkiem prof. dr hab. Jacka Szechińskiego.

Po odbyciu stażu podyplomowego w Dolnośląskim Centrum Gruźlicy i Chorób Płuc we Wrocławiu (w latach 1995-1996), Habilitantka rozpoczęła pracę jako Asystent w Oddziale Chorób Wewnętrznych i Reumatologii Okręgowego Szpitala Kolejowego we Wrocławiu, gdzie była zatrudniona do 2006 roku. Jednocześnie odbyła szkolenia specjalizacyjne, uzyskując w 1998 roku specjalizację pierwszego stopnia, zaś w 2003 roku – drugiego stopnia w zakresie chorób wewnętrznych. W 2006 roku uzyskała tytuł specjalisty z zakresu reumatologii. Ponadto, w 2011 roku ukończyła staże specjalizacyjne z immunologii klinicznej.

Od 2007 roku do chwili obecnej jest zatrudniona na stanowisku Adiunkta w Klinice Chorób Wewnętrznych i Reumatologii Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego we Wrocławiu. Ponadto, od 2006 roku pracuje także w poradniach reumatologicznych we Wrocławiu.

Kariera akademicka Habilitantki rozpoczęła się po uzyskaniu stopnia doktora nauk medycznych, tj. od 2000 roku, kiedy została zatrudniona jako Asystent, a od 2006 roku - jako Adiunkt w Zakładzie Reumatologii Akademii Medycznej we Wrocławiu. Od 2007 roku do chwili obecnej pełni funkcję Adiunkta w Katedrze i Klinice Reumatologii i Chorób Wewnętrznych Uniwersytetu Medycznego we Wrocławiu.

II. Ocena osiągnięcia naukowego

Osiągnięcie naukowe dr n.med. Magdaleny Marii Szmyrki stanowi jednotematyczny cykl siedmiu publikacji naukowych (sześciu artykułów oryginalnych i jednego artykułu przeglądowego) pt. *„Wybrane problemy wczesnej diagnostyki toczenia rumieniowatego układuowego w świetle badań immunologicznych i klinicznych z uwzględnieniem zajęcia ośrodkowego układu nerwowego”*, opublikowanych w recenzowanych czasopismach, o łącznej punktacji **IF 10,735 (KBN/MNiSW – 136,00 pkt)**.

Tematyka prac, stanowiących osiągnięcie naukowe Habilitantki obejmuje kilka, ściśle powiązanych ze sobą zagadnień dotyczących toczenia rumieniowatego układuowego, a szczególnie zajęcia ośrodkowego układu nerwowego (OUN). Habilitantka dokonuje analizy przebiegu klinicznego toczenia układuowego we wczesnym okresie, tj. od pierwszych objawów choroby do jej rozpoznania, ze szczególnym uwzględnieniem zajęcia OUN, ewolucji zmian narządowych oraz dynamiki zmian wyników badań autoprzeciwciał.

Ponadto Dr Magdalena Szmyrka badała znaczenie autoprzeciwciał w diagnostyce toczenia oraz powikłań narządowych, ze szczególnym uwzględnieniem zajęcia OUN. Kolejny kierunek zainteresowań Habilitantki dotyczy zastosowania badań neuropsychologicznych, elektrofizjologicznych i obrazowych we wczesnej diagnostyce zajęcia układu nerwowego w toczeniu. Dr Magdalena Szmyrka podjęła się także trudnego i ambitnego zadania określenia roli wybranych subpopulacji limfocytów T w immunopatogenezie toczenia i oceny zmian zachodzących w grupie chorych z niską aktywnością choroby.

Zajęcie układu nerwowego dotyczy około 75% chorych na toczeń rumieniowaty układowy i należy do najcięższych powikłań prowadzących nie tylko do upośledzenia jakości życia, niepełnosprawności, lecz także - przedwczesnego zgonu. Pomimo rozwoju nowych metod diagnostycznych, podłoże i patomechanizm zmian prowadzących do uszkodzenia OUN pozostaje wciąż zagadnieniem budzącym liczne kontrowersje.

Tematyka cyklu publikacji stanowiących osiągnięcie naukowe dr Magdaleny Szmyrki wpisuje się doskonale w nurt badań zmierzających do lepszego zrozumienia powiązań między zmianami w układzie immunologicznym a zajęciem OUN w przebiegu toczenia rumieniowatego układowego. Stąd też wybór problematyki badawczej jest w pełni oryginalny, trafny i aktualny. Wczesna diagnostyka zmian w OUN w przebiegu toczenia oraz zrozumienie roli układu immunologicznego odgrywa fundamentalną rolę przy wyborze właściwej, indywidualnej strategii terapeutycznej, dostosowanej do aktualnego stanu klinicznego pacjenta.

W pierwszej pracy pt. *„Zajęcie ośrodkowego układu nerwowego w przebiegu toczenia rumieniowatego układowego”* Dr Magdalena Szmyrka charakteryzuje neurologiczne jednostki chorobowe, ich przypuszczalną patogenezę oraz postępowanie diagnostyczno-terapeutyczne. Autorka podkreśla, iż podłożem zmian w OUN mogą być zarówno choroby naczyń jak też udział układu immunologicznego (bezpośrednie oddziaływanie autooprzeciwciał lub cytokin prozapalnych).

W kolejnej pracy pt. *„Clinical and immunological characteristics of Polish patients with systemic lupus erythematosus”* (Kliniczna i immunologiczna charakterystyka polskich pacjentów chorych na toczeń rumieniowaty układowy), Habilitantka dokonuje retrospektywnej analizy pierwszych, wczesnych objawów klinicznych, zwiastujących chorobę u 71 osób, u których rozpoznano toczeń, a następnie oceny zmienności obrazu klinicznego oraz wyników badań serologicznych w czasie. Autorka wykazała częste występowanie zaburzeń neuropsychiatrycznych już w pierwszym okresie choroby, co sugeruje konieczność wczesnej diagnostyki objawów neurologicznych u tych chorych.

W następnej pracy pt. *„ Antinuclear and antiphospholipid antibodies in patients with multiple sclerosis”* (Przeciwciała przeciwjądrowe i antyfosfolipidowe u chorych na stwardnienie rozsiane) Habilitantka przedstawia wyniki badań nad rolą przeciwciał przeciwjądrowych oraz antyfosfolipidowych w diagnostyce różnicowej zmian neurologicznych w przebiegu toczenia w porównaniu do stwardnienia rozsianego (SM). Autorka dokonała analizy częstości występowania autooprzeciwciał typowych dla toczenia lub zespołu antyfosfolipidowego u chorych z rozpoznaniem lub podejrzeniem SM, w zależności

od czasu trwania choroby, stopnia i tempa narastania niepełnosprawności oraz klinicznego przebiegu SM. Praca ma charakter nowatorski, dotyczy bowiem badań nie tylko szerokiego panelu przeciwciał specyficznych dla toczenia lub zespołu antyfosfolipidowego u chorych na SM, lecz także analizy roli autooprzeciwciał w diagnostyce różnicowej obu chorób. Należy podkreślić, że praca ta jest publikacją wyników projektu badawczego przeprowadzonego w ramach badań własnych Uczelni we współpracy z Kliniką Nefrologii UM we Wrocławiu.

W następnej pracy pt. *“Cognitive impairment, event related potentials and immunological status in patients with systemic erythematosus”* (Zaburzenia funkcji poznawczych, endogenne potencjały wywołane oraz charakterystyka immunologiczna chorych na toczeń rumieniowaty układowy) Habilitantka podejmuje zagadnienie oceny przydatności testów neuropsychologicznych oraz metody elektrofizjologicznej – endogennych potencjałów wywołanych (ERP) do wczesnego wykrywania zaburzeń funkcji poznawczych u chorych na toczeń.

Habilitantka wykazała, że zaburzenia funkcji poznawczych, stwierdzone za pomocą testów neuropsychologicznych, dotyczyły 35% badanych chorych. Ze względu na fakt, że zaburzenia funkcji poznawczych wykazano także u chorych bez cech zajęcia OUN, Autorka sugeruje, iż są one przejawem wczesnej dysfunkcji sieci neuronalnych, poprzedzającej inne objawy deficytu neurologicznego. Praca ma charakter nowatorski, stanowi bowiem ocenę funkcji poznawczych z wykorzystaniem testów neuropsychologicznych oraz badań elektrofizjologicznych w odniesieniu do klinicznych i immunologicznych markerów toczenia. W oparciu o uzyskane wyniki, Autorka sugeruje, że zmiany parametrów w badaniu ERP we wczesnej fazie toczenia mogą mieć wartość predykcyjną jako markera subklinicznych zmian w OUN. Należy podkreślić, że praca jest publikacją wyników badań przeprowadzonych w ramach grantu KBN w latach 2009-2013, którego Habilitantka była kierownikiem i głównym wykonawcą.

Z klinicznego punktu widzenia, duże znaczenie mają badania, których celem było wykorzystanie nowoczesnych technik obrazowania MR, takich jak spektroskopia, badanie perfuzyjne i obrazowanie tensora dyfuzji (DTI) w diagnostyce wczesnych zmian OUN w przebiegu toczenia. Wyniki badań zostały przedstawione w pracy pt. *„In vivo evaluation of brain damage in the course of systemic lupus erythematosus using magnetic resonance spectroscopy, perfusion weighted and diffusion tensor imaging”* (Ocena in vivo uszkodzenia mózgu w przebiegu toczenia rumieniowatego układowego za pomocą spektroskopii rezonansu magnetycznego, badania perfuzji oraz obrazowania tensora dyfuzji).

Nowatorski charakter pracy polega na równoczesnym zastosowaniu trzech zaawansowanych technik badania OUN w grupie chorych z toczeniem i klinicznymi cechami zajęcia układu nerwowego w przebiegu toczenia, u których nie wykryto zmian metodą klasycznego rezonansu magnetycznego. Przeprowadzone badania pozwoliły na ocenę wczesnych zmian metabolicznych, zaburzeń perfuzji i zmian mikrostrukturalnych w prawidłowo wyglądającej istocie białej i szarej. Habilitantka wykazała, że mikrostrukturalne i biochemiczne zmiany w mózgu u chorych na toczeń występują często i dotyczą istoty szarej i białej. Należy podkreślić, że zostały one również wykazane u chorych bez cech deficytu neurologicznego oraz bez zmian w konwencjonalnym badaniu MR. Habilitantka zwraca uwagę, że zmiany w układzie nerwowym w przebiegu TRU zaczynają się już we wczesnym stadium choroby, przebiegając początkowo bezobjawowo. Wczesne zmiany, dotyczące zwłaszcza struktur układu limbicznego, prowadzą do zaburzeń funkcji poznawczych, które obserwowane są u chorych na toczeń, niezależnie od klinicznego rozpoznania zajęcia OUN. Habilitantka wykazała kliniczną przydatność metody spektroskopii MR (MRS) oraz obrazowania tensora dyfuzji (DTI) do wczesnego wykrywania zmian w prawidłowo wyglądającej istocie białej i szarej. Praca stanowi publikację wyników badań przeprowadzonych w ramach grantu KBN, którego Habilitantka była kierownikiem i głównym wykonawcą.

W pracy pt.: *„Peripheral blood Th17/Treg imbalance in patients with low-active systemic lupus erythematosus”* (Zaburzenia równowagi między limfocytami Th17 a Treg we krwi obwodowej chorych na toczeń rumieniowaty układowy z niską aktywnością choroby) Habilitantka przeprowadziła cytometryczną ocenę wielkości populacji limfocytów Th17 oraz Treg i funkcjonalnie aktywnych Treg u chorych na toczeń z niską aktywnością choroby. Autorka wykazała, że zaburzenia równowagi pomiędzy limfocytami Th17 a Treg dotyczą także chorych z niską aktywnością toczenia i mogą poprzedzać wystąpienie klinicznego zaostrzenia choroby. Habilitantka podkreśla istotne znaczenie utrzymania równowagi Th17/Treg dla stabilizacji przebiegu klinicznego choroby, co odgrywa rolę w planowaniu strategii terapeutycznej.

Kolejną pracą, stanowiącą cenny wkład w badania nad zagadnieniami związanymi z immunopatogenezą toczenia rumieniowatego układowego jest publikacja pt.: *„Dysregulated interferon- γ and interleukin-2 synthesis in peripheral blood T cells in quiescent systemic lupus erythematosus is dependent on the affected T-cell receptor ζ chain expression”* (Zaburzenie syntezy interferonu- γ oraz interleukiny-2 w limfocytach krwi obwodowej u chorych na toczeń rumieniowaty układowy z niską aktywnością choroby zależy od

upośledzonej ekspresji łańcucha ζ receptora TCR). Habilitantka wykazała, że u chorych na toczeń obserwuje się ekspansję limfocytów T z obniżoną ekspresją łańcucha ζ , które charakteryzuje zwiększona synteza IFN γ , co prowadzi do większej stymulacji limfocytów B do produkcji autoprzeciwciał.

Podsumowując, cykl publikacji składających się na osiągnięcie naukowe Habilitantki stanowi oryginalne, spójne tematycznie, wartościowe merytorycznie oraz poprawne metodologicznie opracowanie dotyczące problematyki wczesnej diagnostyki toczenia rumieniowatego układowego w świetle badań immunologicznych i klinicznych z uwzględnieniem zajęcia ośrodkowego układu nerwowego.

Szczególnie istotne znaczenie, zarówno pod względem naukowym jak i praktycznym, mają badania wskazujące za zastosowanie nowoczesnych metod obrazowania do wykrycia wczesnych zmian metabolicznych w istocie białej i szarej mózgu oraz zmian mikrostrukturalnych w istocie białej u chorych na toczeń. Habilitantka wykazała, że wczesne zmiany wykrywane u chorych na toczeń dotyczą szczególnie układu limbicznego, co może wpływać na zaburzenia poznawcze, stwierdzane zarówno w badaniach neuropsychologicznych jak i elektrofizjologicznych, u pacjentów zarówno z rozpoznaniem klinicznym jak i bez rozpoznanego zajęcia układu nerwowego. Interesującą obserwacją, mogącą w przyszłości znaleźć zastosowanie we wczesnej diagnostyce laboratoryjnej zajęcia OUN w przebiegu toczenia, jest wykazanie związku między zaburzeniami mikrostruktury istoty białej w ciele modelowatym z obecnością przeciwciał antyfosfolipidowych.

Wyniki przeprowadzonych badań immunologicznych wskazują na znaczenie zaburzeń równowagi między limfocytami Treg i Th17 w patogenezie rozwoju zmian zapalnych w przebiegu toczenia. Habilitantka wykazała także ekspansję limfocytów T z obniżoną ekspresją łańcucha ζ , charakteryzujących się zwiększoną syntezą IFN γ , co w konsekwencji prowadzi do zwiększonej produkcji autoprzeciwciał w wyniku stymulacji limfocytów B.

Reasumując, prace stanowiące osiągnięcie naukowe dr Magdaleny Marii Szmyrki, spełniają warunki określone w ustawie z dn. 14.03.2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.

III. Ocena dorobku naukowego

Na dorobek naukowy dr n.med. Magdaleny Marii Szmyrki składa się autorstwo i/lub współautorstwo **35 publikacji** pełnotekstowych (wszystkie po uzyskaniu stopnia doktora) o łącznej punktacji **IF = 24,276 i 392,5 pkt KBN/MNiSW**.

Całokształt dorobku naukowego (poza cyklem prac) obejmuje 28 prac o łącznej punktacji **IF = 13,541 i 256,5 pkt KBN/MNiSW**, w tym 13 prac oryginalnych, 13 prac poglądowych oraz dwa opisy przypadków. Ponadto Habilitantka jest autorką/współautorką 14 rozdziałów w podręcznikach, autorką jednej monografii, współautorką dwóch listów do redakcji czasopism posiadających IF oraz pięciu publikacji z udziałem autora w badaniach wielośrodkowych (IF=49.417).

Habilitantka czynnie uczestniczyła w licznych kongresach i zjazdach naukowych, zarówno krajowych jak i zagranicznych, prezentując prace opublikowane w formie 42 komunikatów, w tym 31 - ze zjazdów międzynarodowych.

Liczba cytowań (bez autocytowań) wg bazy Web of Science wynosi 222, zaś wartość indeksu Hirscha - 9.

W działalności naukowej dr n.med. Magdaleny Marii Szmyrki można wyróżnić kilka kierunków badań. Pod względem klinicznym, wartościowe są badania dotyczące charakterystyki wybranych autoprzeciwciał, istotnych w patogenezie i przebiegu klinicznym toczenia rumieniowatego układowego oraz ich wpływu na przyspieszony rozwój miażdżycy w TRU. Badania były prowadzone w ramach współpracy zagranicznej, m.in. z ośrodkami naukowymi w USA i Izraelu. Wykazano, że występowanie przeciwciał przeciwko rybosomalnemu białku P wiąże się ze zmianami skórnymi i zajęciem nerek w przebiegu toczenia. Z kolei chorzy, u których stwierdzono współwystępowanie przeciwciał anty-dsDNA i anty-PM/Scl, pomimo iż spełniali kryteria kliniczne toczenia, wykazywali także obecność niektórych objawów twardziny. Habilitantka sugeruje, że wymagają oni monitorowania w kierunku rozwoju twardziny układowej. W diagnostyce zaburzeń mikrokrażenia, typowych dla twardziny, znajduje zastosowanie badanie kapilaroskopowe. Praca została opublikowana w czasopiśmie z IF = 1,731.

Ponadto Habilitantka brała udział w badaniach nad zastosowaniem nowej, głównie zautomatyzowanej metody chemiluminescencji do oznaczania przeciwciał przeciwjądrowych

u pacjentów z chorobami autoimmunologicznymi. Prace opublikowano w czasopismach z IF = 2,454 oraz IF = 3,525.

W badaniach, przeprowadzonych we współpracy z Kliniką Kardiologii oraz Kliniką Angiologii, Diabetologii i Nadciśnienia Tętniczego UM we Wrocławiu, Habilitantka wykazała, że u chorych na toczeń miano przeciwciał anti-ox-LDL- β 2GPI jest podwyższone i koreluje ze zmianami miażdżycowymi w tętnicach dogłowych. Praca została opublikowana w czasopiśmie z IF = 0,293.

Kolejny kierunek badawczy, obejmuje prace, dotyczące roli przeciwciał antycytrulinowych w przebiegu reumatoidalnego zapalenia stawów (RZS) oraz wpływu różnych metod terapii, w tym z zastosowaniem metotreksatu i inhibitora TNF- α , na ich miano w zależności od odpowiedzi na leczenie. Dr Magdalena Szmyrka wykazała, że u chorych na RZS dobrze reagujących na leczenie, u których obserwowano zmniejszenie aktywności procesu reumatoidalnego, miana przeciwciał anti-CCP oraz czynniki reumatoidalne w klasie IgA i IgM ulegały zmniejszeniu.

Kolejne prace obejmują zagadnienie oceny częstości występowania różnych autoprzeciwciał oraz czynników reumatoidalnych u chorych na wirusowe zapalenie wątroby (WZW) typu C oraz po zastosowaniu terapii interferonem- α . W badaniach wykazano, że leczenie interferonem- α indukuje syntezę przeciwciał przeciwwądrowych u 6% chorych i podwyższenie miana tych przeciwciał u 6% osób seropozytywnych przed leczeniem. Jednocześnie nie stwierdzono w tej grupie chorych objawów klinicznych układowych chorób autoimmunologicznych oraz przeciwciał anti-CCP. Wykazano, że terapia interferonem- α prowadziła do obniżenia stężenia czynnika reumatoidalnego u chorych seropozytywnych. W podsumowaniu, Habilitantka wnioskuje, że chorzy na WZW typu C, mimo leczenia IFN- α nie są narażeni na ryzyko układowej choroby tkanki łącznej.

W badaniach dotyczących zaburzeń apoptozy limfocytów u chorych na RZS, poddanych terapii biologicznej z zastosowaniem inhibitorów TNF- α wykazano, że terapia infliksimabem powodowała istotne obniżenie stężenia cząsteczki sFas we krwi obwodowej. Co więcej, chorzy, którzy dobrze reagowali na terapię cechowali się istotnie wyższymi wyjściowymi stężeniami sFas niż chorzy nie odpowiadający na leczenie.

Z praktycznego punktu widzenia, ważnym osiągnięciem są badania nad przygotowaniem oraz walidacją w populacji polskiej nowego kwestionariusza do wykrycia wczesnych zmian związanych z zajęciem układu nerwowego u chorych na toczeń rumieniowaty układowy. Habilitantka przeprowadzała badania we współpracy z prof. Martą Mosca z Uniwersytetu w Pizie. Kwestionariusz ten może stanowić cenne narzędzie do badań

przesiewowych zajęcia układu nerwowego u chorych na toczeń. Praca została opublikowana w czasopiśmie z IF = 2,337.

Ponadto dr Magdalena Szmyrka pełniła funkcję kierownika i głównego wykonawcy grantu KBN w latach 2009-2013 oraz wykonawcy grantu zamawianego przez PBZ KBN MNiSW -119/P05/2005. W ramach badań własnych Uczelni Habilitantka była kierownikiem czterech projektów oraz wykonawcą w jednym projekcie.

Dr Magdalena Szmyrka odbyła szereg kursów oraz staży naukowych i klinicznych w wiodących Ośrodkach zarówno zagranicznych (Włochy, Francja, Niemcy, Wielka Brytania) jak i polskich. Podjęła współpracę z sześcioma instytucjami i organizacjami naukowymi o międzynarodowej renomie, co nie tylko pogłębiło doświadczenia badawcze Habilitantki, lecz także stworzyło możliwości poszerzenia dorobku naukowego. Habilitantka uczestniczyła również w zagranicznych kursach doskonalących z zakresu toczenia układowego, twardziny układowej oraz zapalenia naczyń.

Dokonując oceny osiągnięć naukowych dr Magdaleny Szmyrki pragnę podkreślić, iż Kandydatka stale rozwija tematykę licznych zainteresowań naukowo-badawczych, wdrażając ich zastosowanie do praktyki klinicznej. Dorobek naukowy jest znaczny, spójny tematycznie i świadczy o umiejętności rozwiązywania złożonych problemów naukowych i klinicznych.

IV. Ocena działalności dydaktyczno-wychowawczej i organizacyjnej

Dr Magdalena Szmyrka uczestnicząc w licznych konferencjach w kraju i za granicą, wygłosiła dwa referaty na konferencjach międzynarodowych oraz współprzewodniczyła w sesjach naukowych podczas konferencji krajowych. Ponadto uczestniczyła w pracach komitetów organizacyjnych konferencji, zarówno międzynarodowych (czterokrotnie), jak też wielokrotnie – o zasięgu krajowym. Habilitantka prowadziła również warsztaty z diagnostyki immunologicznej w chorobach reumatycznych oraz z zakresu zajęcia OUN w toczeniu układowym podczas konferencji ogólnopolskich.

Dr Magdalena Szmyrka jest członkiem Polskiego Towarzystwa Reumatologicznego (od 2005 roku), Europejskiego Towarzystwa Badań nad Twardziną Układową (od 2006 roku) oraz Europejskiego Towarzystwa Badań nad Toczeniem Układowym (od 2016 roku).

Habilitantka jest doświadczonym nauczycielem akademickim, cenionym w pracy dydaktycznej, przekazującym wiedzę i umiejętności praktyczne młodemu pokoleniu.

W ramach działalności dydaktycznej Dr Magdalena Szmyrka prowadzi zajęcia z zakresu chorób wewnętrznych i reumatologii ze studentami, zarówno polsko- jak i anglojęzycznymi, na kierunku lekarskim, fizjoterapii i pielęgniarstwa. Habilitantka jest promotorem dwóch prac magisterskich studentek Wydziału Pielęgniarstwa.

Dr Magdalena Szmyrka opiekuje się praktykami wakacyjnymi studentów polskich i zagranicznych w ramach programu Erasmus. Habilitantka opiekuje się także pracami Studenckiego Koła Naukowego przy Katedrze i Klinice Reumatologii i Chorób Wewnętrznych UM we Wrocławiu.

Ponadto uczestniczy aktywnie w szkoleniu podyplomowym jako organizator, kierownik i wykładowca podczas kursów specjalistycznych z reumatologii. Dr Magdalena Szmyrka jest kierownikiem specjalizacji z reumatologii dwóch lekarzy oraz sprawuje opiekę nad stażami cząstkowymi z reumatologii, dla lekarzy specjalizujących się w innych dziedzinach.

Dr Magdalena Szmyrka od 2001 roku bierze udział w organizacji i prowadzeniu Laboratorium Immunologicznego przy Katedrze i Klinice Reumatologii i Chorób Wewnętrznych Uniwersytetu Medycznego we Wrocławiu.

Dokonując oceny działalności dydaktyczno-wychowawczej i organizacyjnej dr Magdaleny Szmyrki należy podkreślić, iż Kandydatka wykazuje dużą aktywność zarówno edukacyjną jak i wychowawczą, przekazując wiedzę i umiejętności młodym pokoleniom.

V. Podsumowanie

Całokształt dorobku naukowego dr Magdaleny Szmyrki świadczy zarówno o dużej wiedzy i doświadczeniu, jak też umiejętności rozwiązywania złożonych zagadnień naukowych i klinicznych. Z klinicznego punktu widzenia, należy podkreślić nowatorski, praktyczny wymiar prac składających się na osiągnięcie naukowe dr Magdaleny Szmyrki.

Podsumowując, w oparciu o kryteria wymienione w art. 16.1 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku „*O stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki*” (Dz.U.2017.1789) w zw. z art. 179 ust.2 i 3 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. stwierdzam, że osiągnięcie naukowe pt. „*Wybrane problemy wczesnej diagnostyki toczenia rumieniowatego układowego w świetle badań immunologicznych i klinicznych z uwzględnieniem zajęcia*

ośrodkowego układu nerwowego” oraz dorobek naukowy dr Magdaleny Szmyrki spełniają wymogi stawiane przy ubieganiu się o tytuł naukowy doktora habilitowanego.

Osiągnięcie naukowe oraz całokształt dorobku naukowego Habilitantki wnoszą istotne wartości poznawcze, a stanowiąc „znaczący wkład ... w rozwój określonej dyscypliny naukowej”, świadczą o wiedzy, dużym doświadczeniu oraz umiejętności rozwiązywania trudnych problemów naukowych i praktycznych.

W podsumowaniu pragnę podkreślić, iż dorobek naukowy Habilitantki jest nowatorski, spójny tematycznie, a także znaczący w ocenie bibliometrycznej.

Dr Magdalena Szmyrka jest uznanym dydaktykiem, a biorąc udział w szeregu programach naukowo-badawczych, wykazała, iż jest przygotowana do kierowania zespołem.

Podsumowując, stwierdzam, że osiągnięcie naukowe, całokształt dorobku naukowego, dydaktycznego oraz organizacyjnego, a także rozwój zawodowy dr Magdaleny Szmyrki spełniają wszystkie wymogi stawiane kandydatom do tytułu naukowego doktora habilitowanego.

W związku z powyższym, zwracam się do Wysokiej Rady Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Medycznego im. Piastów Śląskich we Wrocławiu o dopuszczenie dr n. med. Magdaleny Marii Szmyrki do dalszych etapów postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych w dyscyplinie: medycyna.

Prof. dr hab. med.
Anna Kuryliszyn-Moskal
specjalista chorób wewnętrznych,
reumatologii i rehabilitacji medycznej
9651355

Prof. dr hab. n.med. Anna Kuryliszyn-Moskal